

[Marianne Jelved]

men det skal bl.a. ses i lyset af udbygningen af hovedstadsområdet som sådant. Jeg tænker på regionplanen om udviklingen af fingerbyen, hvor lokaliseringen af by- og erhvervsudviklingen skal følge trafikkanlæggene ud fra København, ud i hele hovedstadsområdet, og hvor et af hovedsynspunkterne er, at pendlingen mellem bolig og arbejdsplads skal nedbringes, og hvor et andet hovedsynspunkt er, at der skal tages mest muligt hensyn til boligområderne i de ældre blandede bolig- og erhvervsområder.

Jeg nævner bare disse to præmisser ud af en lang række, to præmisser for mange års planlægnings- og udbygningarbejde, fordi de måske kan være med til at forklare ændringen i den udvikling, der er sket. Præmisserne er gode nok, og de har ført til udflytning og udbygning uden for hovedstaden, men følges de ikke op med nye aktiviteter eller forstærkede aktiviteter i København, så påvirker det selvfølgelig Københavns økonomi, befolkningssammensætning, storbyproblemer og mange andre ting.

Den udvikling, jeg her har beskrevet, har også en anden side, for nogle af de velaflagte omegnskommuner, også nogle tæt på København, har ikke påtaget sig det fulde ansvar i forbindelse med den udbygning og udflytning af fingerbyen, der er sket. Der er f.eks. ikke bygget ungdomsboliger i særlig stort omfang i visse kommuner. Der er ikke bygget særlig mange almennyttige boliger og heller ikke institutioner, der varetager sociale opgaver. Det har de kommuner ikke gjort bl.a. med den undskyldning: Vi betaler jo til København. Derved medvirker disse omegnskommuner til en koncentration af sociale opgaver i Københavns Kommune. Det har været vigtigt for Det Radikale Venstre at få den problemstilling med i diskussionen i dag.

Nu samler interessen og de gode viljer sig om København, og der er ud over region- og kommuneplan udarbejdet rapporter, som alle ordførere har beskrevet. Det er rapporter med gode ideer med henblik på at vende udviklingen. Der er faktisk et godt plangrundlag og idégrundlag for Københavns og hovedstadsområdets udvikling. Også Folketingets partier og regeringen har tilkendegivet, at nu skal der ske noget ekstraordinært.

Startskuddet blev faktisk givet, da Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre rejste sagen med hver sit beslutningsforslag om Københavns Havn i efteråret 1987. Det var der folke-

valgte i Københavns Kommune der ikke brød sig om, men det var nok klogt, at det blev gjort, og det var ikke mindst klogt, at det lykkedes at skabe politisk bredde bag ved det, der blev resultatet af de to beslutningsforslag, lige så vel som det nok vil være klogt, hvis der kan skabes politisk bredde i Folketinget omkring de initiativer, der skal tages nu.

Statsministeren foreslår nedsættelse af et udviklingsråd og et udviklingsselskab for hovedstaden. Det kan Det Radikale Venstre tilslutte sig, og vi er selvfølgelig også parat til at medvirke til ændret lovgivning, hvis det er nødvendigt, som kan medvirke til, at de forskellige planer for hovedstaden føres ud i livet. Der er ingen tvivl om, at der bliver brug for nytænkning og kreativitet, og at der bliver brug for samarbejde mellem de kommunale myndigheder og Folketinget.

Men skal der rigtig dynamik i Københavns udvikling, må der også tages fat på Københavns Kommunes struktur og organisation. Det må vist være klart, at Folketinget og andre behjertede ikke alene kan løse de kommende års opgaver i København.

Der har været kommunalvalg for et halvt år siden, og så er det næsten som at være en folkeskolelærer, der igen kommer i skolen til august: Nu starter man på en frisk, og denne gang skal det virkelig lykkes. Sådant har mange tusind folkeskolelærere det faktisk hvert år, hvilket er imponerende. Sådant tror jeg også man har det, når man kommer igen efter et kommunalvalg. Nu kan man ligesom begynde på en frisk, og der er nok også kommet nye kræfter til.

Jeg tror, at der er grund til at forvente, at Københavns folkevalgte selv tager fat på at forny administrationen og organisationen af København. Den nuværende form passer ikke til en moderne og smidig styring og beslutningsproces. Københavns kommunalreform er et udestående.

I Amsterdam har man igennem en årrække gennemført en ny styreform under mottoet »Magten tilbage til borgerne og styringen tilbage til politikerne«. Amsterdam har nu 16 byrådsråd med egne budgetter og ansvarsområder, egne ansatte og egen kompetence. Bystyret har ansvaret for den overordnede planlægning, den samlede erhvervs politik, den kollektive trafik og andre overordnede fælles opgaver. Hvor mærkeligt det end kan lyde, så har det